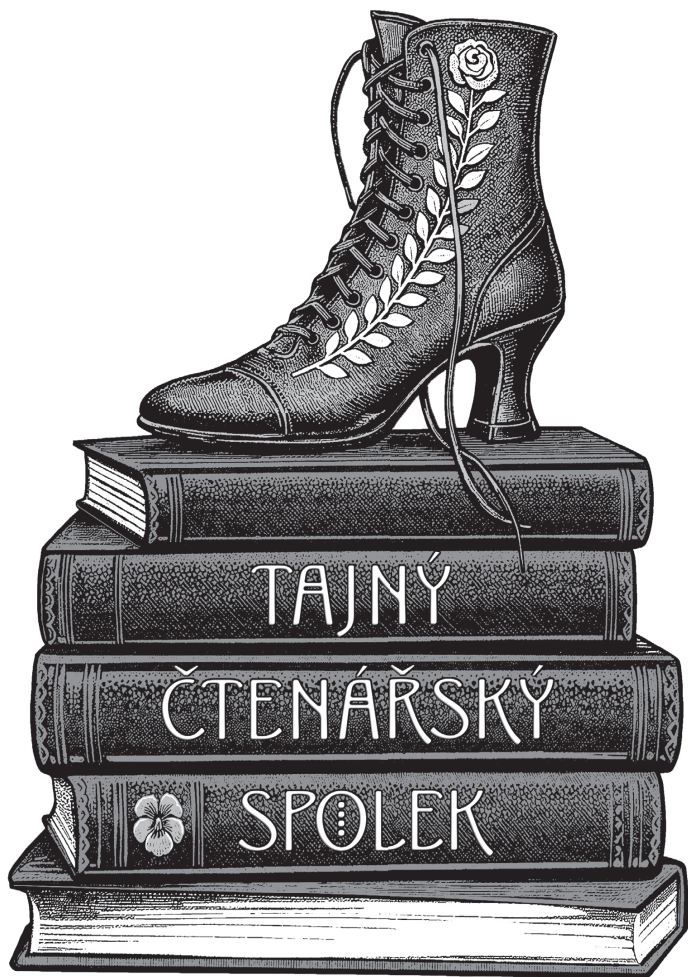

MADELINE MARTINOVÁ

argo

Madeline Martinová
TAJNÝ ČTENÁŘSKÝ SPOLEK

Z anglického originálu *The Secret Book Society*, vydaného
nakladatelstvím Hanover Square Press v Torontu roku 2025,
přeložil Jiří Hanuš.

Ilustrace na obálce Gabriela Sigaud.

Graficky upravila a sazbu zhotovila Daniela Danielová.

Odpovědný redaktor Miloš Urban.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Korektury Tereza Kodlová.

Vydalo nakladatelství Argo,
Miličova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz.,
roku 2026 jako svou 6098. publikaci.

Vytiskla tiskárna Finidr.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4996-8

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877

252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz,

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém
knihkupectví www.kosmas.cz

Prolog

LADY DUXBURYOVÁ

Londýn, červen 1895

Clara Chambersová, hraběnka z Duxbury, vešla do svého přijímacího pokoje a zkoumavě si prohlížela kluka z ulice, který žádal o okamžité přijetí. Naléhavost dokládal tím, jak poklepával na zelenozlatý sametový koberec jakousi vysokou botou, kterou sem přinesl. Měl vyzábělé tváře, pod jeho klíčními kostmi se rýsovaly vychrtlé propadliny, ale obličej a ruce měl čisté a čepice se zdála nová.

„Má paní, vaši přítelkyni odvezli.“ Když promluvil, zahlédla mezeru po předním zubu, který už mu vzhledem k jeho věku znovu nevyroste. Natáhl k ní ruku a její pohled padl na předmět, jež jí podával.

Poznala ho a sevřelo se jí hrdlo: černá holínka z kůzlečiny, s drobně vyšívánými růžemi, elegantně se pnoucími podél šněrování.

Tu botku znala. A znala i její uživatelku.

„Kam ji odvezli?“ zeptala se lady Duxburyová.

„Do ústavu pro choromyslné Leavenhall.“ Škulbl hlavou, aby odhodil vlasy z čela, a upřel na ni vážný pohled hnědých očí. „Když kočár projížděl kolem, zavolala na mě a požádala mě, abych vám řekl, že ji tam vezou, a dala

mi číslo vašeho domu. Pak z okénka vyhodila tuhle botu, abyste věděla, že mluvím pravdu.“

Srdce lady Duxburyové panicky poskočilo.

Do ústavu.

A zavinila to ona.

Všechno se zvrátilo.

Začalo to nevinným záměrem, ale nekalé ruce jej překroutily, a její úsilí zákeřně zvrátily do něčeho odporného. Něčeho nebezpečného.

Nadechla se, aby se posílila, a vysokou botku přijala. Navzdory břemeni, které se jí právě usadilo na ramenu, jí připadala lehká.

„Pomůžete jí?“ zeptal se chlapec a tázavě vraštil obočí. „Znám ji. Neviděl jsem její tvář, ale tu botičku bych poznal kdekoli.“ Mluvil tiše, hlas zatížený smutkem, který zajížděl do čerstvé rány v hrudi lady Duxburyové.

Dokáže jí pomoci?

Pulz jí duněl v uších a žaludek se jí svíral pocitem, je- muž se zařekla už nikdy nepodlehnout. Strachem.

Po tom všem, co zažila, se domnívala, že je silnější.

„Udělám, co bude v mých silách,“ odpověděla lady Duxburyová se sebedůvěrou, kterou by si přála mít.

Právě ona je přece zodpovědná. Nejen za tu ženu, kterou právě odváželi, ale také za ostatní. Za ženy, které jsou utiskované, uvězněné v pasti a ponechané svému osudu těmi, které milovaly. Všechny jsou vystavené riziku a hodnocení veřejnosti způsobem, jenž by mohl zavinit jejich pád.

Lady Duxburyová jim nabídla útočiště, příležitosti, kterých se jí samotné nedostalo, a všechny je zklamala. To selhání se nyní zařezávalo do spleti starých jizev hluboko v jejím nitru.

Kývla na majordoma. „Odměňte ho štedře za tuhle důležitou zprávu, Daviesi. Možná právě jedné ženě zachránil život.“

„Doufám, že máte pravdu, má paní.“ Chlapcova hrud' se po její chvále nadmula pýchou. Bezpochyby hladověl po uznání stejně jako po jídle.

„A dejte mu také chléb a sýr,“ dodala lady Duxburyová, která ho nehodlala propustit s prázdným žaludkem. Dnes tolik dětí v Londýně hladoví. „A něco od cesty.“

Davies stroze sevřel rty, jediný projev námitek ve vystupování muže středního věku. Odemkl zásuvku, kam za tímto účelem ukládali mince. Avšak Davies svědomitě dbal na ochranu své paní a zajišťoval ji. Do chlapcovy dlaně cinklo několik drobků.

Po vši té době se domnívala, že plně řídí svůj život. Že se izolovala od hrozeb, které ji kdysi pronásledovaly, je obklopena pouze těmi, kterým důvěřuje, chráněná Daviesem, svou zámožností a vážností svého postavení ve společnosti.

Pošetilá.

Byla tak pošetilá.

A teď za to někdo jiný bude muset zaplatit.

„Děkuju vám, že jí pomůžete.“ Chlapec si uctivě přitiskl čepici na hrud'. „Ona jediná ve mně kdy viděla něco dobrého.“

Lady Duxburyové zabořilo vzadu v hrdle, krutý, neústupný uzlík, který jí ztěžoval dýchání, o řeči ani nemluvě. Němě přikývla s drobným, povzbudivým úsměvem, který se chvěl víc, než by se jí líbilo.

Davies odvedl chlapce z pokoje a na chvíli ji ponechal samotnou.

Zkoumavě si prohlížela botku. Jednu stranu pokrývalo zaschlé bláto, ale druhá byla dokonale čistá jako první den. Prsty jí zabloudily k hladkému křišťálovému víčku brože přímo nad jejím srdcem, v níž kadeř tmavých vlasů tvořila křížový vzor. Zdroj síly. Připomínka toho, co kdysi měla. Neuplynul den, aby se jí po něm nezastesklo, aby si nepřipomněla svůj slib.

Daviesův pevný krok na tlustém koberci ohlásil jeho návrat.

„Dejte ostatním okamžitě poslat vzkaz,“ přikázala lady Duxburyová poté, co napsala dva stručné lístky.

Než stihl odejít, její pohled zachytil nové uspořádání květin na stole vedle knihy o bylinkách, která jí v minulosti tolikrát pomohla. „Počkejte – odkud přišly tyhle květiny?“

„Je u nich vzkaz, má paní.“ Davies se uklonil a odkvačil splnit příkaz, vědom si jeho naléhavosti.

Jakmile osaměla, přistoupila ke květinám. Takovou zvláštní kombinaci květů by si sama nikdy neobjednala. Voskové zvonky náprstníku oplývající tajemstvím, příslib smutku v modrých pomněnkách, intenzivní rudé trubky petúnií a záplava begonií ostře růžových a výhrůžných. Na pozadí myslí lady Duxburyové syčelo varování jako škvařící se smola.

Kdo by naaranžoval takovou kytici?

Zlehka postavila botku na stůl vedle široké vázy a ze zeleného hnízda stonků vytáhla navštívenku. Na zadní straně bylo úhlednými písmeny natištěno jediné jméno a svaly na šíji se jí sevřely.

Nenapáchala ta ženština už dost zlého?

A kolik toho ještě ví, co by mohlo lady Duxburyové přivodit zkázu?

Zaplavil ji pocit malátnosti a rozostřil zlaté a zelené dekorace přijímacího pokoje do nechutné palety. Opřela se o stůl a opatrně nasávala vzduch, aby se opět vzpamatovala. Ale jak se může dát do pořádku, když se děje tolik špatného a ona si právě uvědomila, že její síla je pouhá fasáda?

Opět už dokázala pokoj vidět ostře, tu ohavnou kytici s hrozbou čišící z každého jedovatého květu. Spěšně se rozhlédla, aby se ujistila, že nikdo nebyl svědkem okamžiku její slabosti.

Pohled jí opět padl na holínku, na proužek papíru vyčnívající zpod jazyka, jehož si předtím nevšimla. Sevřela

okraj, zlehka uvolnila papírek bezpečně zastrčený dovnitř a rozložila ho.

Bolestně vydechla, když okamžitě rozpoznala dopisní papír zdobený zkříženými větvičkami vřesu a svůj vlastní rukopis. Vzkaz, který nechala dámám potají doručit před dvěma měsíci. V té době si vůbec neuvědomila, že její snaha nabídnout pomoc by jim naopak mohla způsobit újmu.

Přestože to sama sobě chtěla zakázat, její oči přešly řádky a četly slova, která na samém začátku právě ona kladla na papír.

Jste srdečně zvána do Tajného čtenářského spolku...

Kapitola první

PANÍ ELEANOR CLARKEOVÁ

O dva měsíce dříve

Londýn, Anglie, duben 1895

Eleanor Clarkeová vyhlížela z okna, kolem kterého se kroutily olistěné větvičky břečťanu. Na obzoru houstly šedé mraky. Lehká mlha na skle naznačovala chladný den, ovšem v jejím pokoji bylo horko. V rozlehlém sídle se totiž vytápěly všechny pokoje. Jedna z mnoha extravagancí, na nichž její manžel trval.

Otočila se od okna a pomalu usedla na stoličku k toaletnímu stolku. Ohnula kolena, aby záda v tuhém korzetu udržela dokonale rovná.

„Ta barva vám zdůrazňuje oči.“ Její služebná se na Eleanor v zrcadle mile usmála, a kartáčem se stříbrnou rukojetí jí sčesala plavé vlasy na šíji a sepnula je do módního účesu.

„Děkuju vám, Bennettová.“ Eleanor krátce pohlédla do zrcadla, aby se přesvědčila, že světlá modř skutečně zvýrazňuje azurovou hloubku jejích očí. Slušivá barva však nebyla důvodem pro její volbu šatů.

Včera večer ji manžel rozrušil svou špatnou náladou. Ještě dnes ráno sebou trhla při každém vrznutí a bouchnutí v domě, nervy měla rozpálené jako křehká uhlíková

vlákna v žárovkách ozařujících jejich honosný londýnský dům. Světlé, krémově modré hedvábí ji uklidňovalo, připomínalo jí jasnou modrou letní oblohu na sussexském panství jejich rodičů za jejich dívčích let. Dobu, kdy život byl bezstarostný a vlídný.

Zjišťovala, že tuhle barvu nosí poslední dobou stále častěji.

Jednolité odstín její róby narušovala pouze viditelná spodnička se svislými pruhy v homogenních odstínech. Tvrdost těch přímých linií, nepoddajná síla jejich struktury jí poskytovala útěchu.

„Ty safíry se k tomu budou krásně hodit, paní.“ Bennettová zvedla pouzdro v podobě škeble a otevřela je. Na krémově bílém podkladu se třpytily drahé modré kameny.

Působily okázale, jako bezdůvodný projev marnivosti zámožného muže, jenž potřebuje nějak omluvit své náhlé zbohatnutí. Součástí tohoto bezdůvodného předvádění se byla samotná Eleanor, žena urozeného původu zdobící jeho postavení obchodníka a zakoupená ze stejného důvodu jako ty drahé kameny.

Nepochybně pořízená snadno, když Cecil zachytil odér beznadějně finanční situace jejich rodičů. Daňové dluhy za jejich dům v Londýně, myriády příliš dlouho nesplacených účtů, opravy letního sídla, jež tolik milovala – to vše se proměnilo v okovy osudu, svazující ji s tímto životem.

Kývla v zrcadle na Bennettovou, a hned jí na těsný vysoký límec šatů dolehlo břímě náhrdelníku. Následovaly náušnice připnuté k ušním lalůčkům, kde svou tíhou symbolizovaly Cecilovu zámožnost.

Vytáhla z prostřední zásuvky nádobku s krémem na ruce, protože v chladných měsících měla kůži stále napjatou a suchou. Ale vedle krému ležel záhadný složený lístek s jejím jménem, půvabně nadepsaným.

„Bennettová, co to – ?“

Bennettová si přitiskla prst na ústa a mrkla.

Eleanor pod přiléhavým hedvábím dlouhých úzkých rukávů zavibroval pulz.

Tajemství?

Nikdy neměla tajemství. Veškerá její existence byla pod přísným dohledem, každé její slovo a čin hodnotil a měřil její manžel, aby posoudil, zda jsou hodné chvály, či jsou neuspokojivé. Častěji se přiklonil k tomu druhému.

Není jí dovoleno mít tajemství.

Přestože byla v soukromí vlastního pokoje, zaujala obranný postoj s rameny vystrčenými dopředu. Tuhá látka a precizní šití její róby jí neumožňovaly mnoho pohybu, ale navzdory této překážce se nahrbila nad lístkem.

V udatném proudu slunečního světla, jež se probojovalo zachmuřeným dnem, se třpytila pečeť a odhalovala snítku květenství divoké mrkve, vytlačenou do tvrdého zeleného vosku. Eleanor zasunula prst pod pečeť a lesklý kotouč z pergamenu raději odtrhla, než aby ho rozlomila, a přečetla si vzkaz uvnitř.

Jste srdečně zvána do Tajného čtenářského spolku.

Paní Clarkeová, snažně Vás prosím, považujte tuto korespondenci za přísně důvěrnou. Často si vzpomínám na naše setkání před nějakými třemi lety, nejen na naši společnou zálibu v obdobných literárních zájmech, a také na naši tehdejší situaci. Díky změnám ve svém životě jsem se stala majitelkou rozsáhlé knihovny – románů napsaných ženami, příběhů o opravdových hrdinkách, jež se pokoušejí jít za poslušnost ke svým otcům a manželům, knihy, které jsem si pořídila vlastním vytrvalým úsilím. Ráda bych tuto sbírku – tuto svobodu číst – sdílela s Vámi a s několika našimi vrstevnicemi, které byly pečlivě vybrány pro svou inteligenci a diskrétnost. Víc Vám bude vysvětleno, až se příští středu sejdeme.

Navíc k tomuto vzkazu obdržíte formální pozvání na čaj, kteroužto činnost Váš choť zajisté shledá, jak je zvykem, vhodnou. Doufám, že přijmete.

Dobře to rozvažte,

Clara Chambersová, hraběnka z Duxbury

Eleanor hleděla na papír ve své chvějící se ruce. „Tajný čtenářský spolek,“ vydechla.

Vybavila si setkání, o němž se hraběnka zmínila ve svém listu. Zúčastnily se též charitativní akce, aby zdůraznily potřebu bydlení pro chudé bez přístřeší, kde paní Coltingová v závěru setkání stopila půvabný kobaltově modrý ubrus.

„Znenadání mi to v *Mansfieldském panství* připomnělo paní Norrisovou se zelenou oponou pro představení, které se nikdy nekonalo,“ řekla Eleanor, aniž tušila, co ji vlastně přimělo promluvit. Možná o tom pouze chtěla přemýšlet, ale slova jí vyklouzla ze rtů.

Lady Duxburyová stála vedle ní a ze zdvořilosti zakryla svůj smích rukou. „I mě zaujalo, že paní Coltingová v reálném životě připomíná paní Norrisovou.“

Okamžitě pocítily společnou radost z toho, že objevily někoho, kdo četl tutéž knihu, přítelkyni, jejíž mysl v jednu dobu dlela v témže fiktivním světě.

„Četla jste i další díla Jane Austenové?“ zeptala se lady Duxburyová.

Eleanořin otec měl v knihovně vedle *Mansfieldského panství* pouze dva další romány – *Obráz Doriana Graye* a *Na Větrné hůrce*, zastrčené mezi objemné právnické svazky a pojednání o zákonodárné činnosti parlamentu. Ach, jak dychtivě ty romány četla a souzněla s postavami, až jí z toho duše bolela. Tyto knihy už neměla ve vlastnictví. Omezenou dívčí svobodu vyměnila za manželský závazek a slib, že bude poslouchat svého muže.

„Já nejsem... to je...“ Eleanor vysvobodil z jejího koktání příchod lorda Duxburyho. Třebaže se vlídně usmíval, tak

onen způsob, jakým majetnický sevřel manželčino zápěstí, byl stejně nepochybný jako hraběčiny oči, rychle sklopené jako výraz poddajnosti a respektu.

Po tomto setkání Eleanor lady Duxburyovou často vyhledávala, ale vídala ji pouze z dálky, kdy lord Duxbury stál po jejím boku jako bdělý strážce.

S výjimkou těchto několika románů objevených mezi otcovými knihami bylo Eleanořino vzdělání přesunuto k povznášejícím nezbytnostem jako vedení domácnosti a vystupování dobré manželky a matky. K tomu ještě příležitostná literatura poskytující všeobecné vzdělání, jako Goldsmithovy *Dějiny Anglie*. Nejlépe však byla obeznámena s obsahem *Debrettova průvodce*, jenž poskytoval podrobnosti o každém dědičném aristokratovi v Anglii – nejprve když pro sebe hledala manžela, a později aby se lépe asociovala se šlechtici, které Cecil kolem sebe potřeboval.

Nikdy si nemohla svobodně vybírat, co bude číst. Ani se svými rodiči, protože otec byl zámožný vikomt s choulostivou pověstí, ani v manželství s Cecilem.

„Když služebná lady Duxburyové vzkaz doručila, pověděla mi, oč hraběnce jde.“ Bennettová mluvila tak tiše, že spíš šeptala. Stěny měly uši stejně jako oči. „Snad vám tohle pomůže vydržet až do června.“

Červen.

Ano, červen.

To prosté, dvouslabičné slovo bylo pro Eleanor jako mantra, připomínalo blížící se úlevu. V červnu měl její manžel cestovat do Peru, což byla pro oba nedoceníitelná událost. Pro Cecilia představovalo Peru zámožnost, neboť jeho bohatství pocházelo z trusu tamních ptáků, kterým hnožil anglickou půdu. Eleanor poskytovalo Peru těch několik centimetrů navíc v přísných hranicích jejího života, kdy se bude moci pohybovat, aniž by se neustále ohlížela přes rameno.

Těch několik vzácných týdnů jí dovolí navštěvovat jejich syna, kdykoli se jí zachce, bez dovolení nebo odsouzení. Dar dnů, kdy nemusí obezřetně našlapovat kolem Cecilových nálad, příležitost, kdy konečně může v tomto vězení volně dýchat.

Bennettová viděla i to, co jiní ne – slzy, které si Eleanor šetřila, až bude sama, modřiny zakryté těsnými rukávy. Dobře věděla, co červen pro její paní znamená.

Eleanor potřebovala pouze protrpět tento život do června, kdy jí manželova cesta poskytne dostatek úlevy, aby jí pomohla přečkat měsíce či roky, které přijdou pak. Až do jeho dalšího odjezdu.

Později to ráno ležela u snídane na stříbrném tácu pošta. Eleanor projela vlna energie, až dostala chuť trhat nohou jako nezbedné dítě.

Dámy však takové věci přece nedělají, a tak s předstíranou trpělivostí upíjela čaj, zatímco místo naproti ní zůstávalo prázdné.

Co může Cecilovi trvat tak dlouho?

Připadalo jí, že snad manžel cítí její napjaté očekávání a snaží se ji stáhnout zpátky na zem.

Soustředěně si prohlížela sloupek došlé pošty, cítila značné pokušení dovolit prstům, aby projely stohem těžkých krémových obálek a vyhledaly slíbené pozvání od lady Duxburyové. Ale Cecil neměl rád, když prohlížela korespondenci. Omezoval její svobodu stejnou měrou, jakou si střezil tu svou.

Nikdy by si pochopitelně na takové podmínky nestěžovala. Vedlo by to pouze k dalšímu omezení, k ještě stísněnějšímu životu, v němž jí už teď sotva zbýval prostor k nadechnutí.

Nad hlavou se ozval důvěrně známý skřípot Cecilových kroků. Eleanor postavila šálek na drobný talířek se zlatým okrajem, aby se jí nechvěl v ruce. Cecil bude za okamžik dole.

Po několika minutách skutečně vešel, zaplnil prostor svou figurou i ostrou vůní kolínské, již používal až příliš. Přejel manželku pohledem, krátce jím spočinul na safírech na jejím hrdle a uších, a teprve pak pochvalně přikývl. Nikoli nad jejím půvabem – to nikdy – ale nad její záměrnou prezentací jeho bohatství.

Usedl a hrdý výběr světle modrých květů hortenzie se zachvěl. Sluhové přispěchali, zakryli mu klín ubrouskem a nalili šálek silného čaje. Panebože, ten si tedy dává na čas, pročítá noviny, usrkává čaj a chroupe kůrky topinek poté, co je nenasytně namazal vrstvou másla.

Konečně, konečně, *konečně* sáhl po obálkách na stříbrném tácu. Beze slova jimi listoval a čas od času některou otevřel a odložil ji stranou.

„Tohle je pro vás, paní Clarkeová.“ Zvedl obočí k Eleanor. „A dokonce od hraběnky z Duxbury.“ Zvedl obočí, zjevně to na něho udělalo dojem.

Ovšem místo aby jí obálku podal, s ostrým prasknutím rozlomil zlatou voskovou pečeť a tupými neomalenými prsty vytáhl kartičku. „Ho-hó, chce, abyste se příští středu zúčastnila odpoledního čaje.“ Napřímil se, jako by pozvánka byla určena jemu. „Ovšemže půjdete, a já navrhuji, abyste si vzala svůj nový diamantový náhrdelník.“

V reakci na ten příkaz se v Eleanor všechno zkroutilo, ale maskovala svůj výraz vlídnou přívětivostí. „Diamanty by nebyly vhodné, miláčku.“

Třebaže tu námitku vznesla jemně, Cecilovi zrudla tvář a oči mu blýskaly krutým leskem, při němž jí stydla krev.

„To je jedna z těch nóbl zásad, co se v nich vyzná pouze šlechta, že?“ ušklíbl se pohrdavě.

Bylo to vskutku nepsané pravidlo, v aristokratické společnosti všeobecně známé. Diamanty se nosily k večerní róbě. Už tak bylo to množství drahých kamenů, které nosila během dne, považováno za vulgární. Ale Eleanor mlčela. Věděla svoje.

„Jsem příliš nekultivovaný chlap,“ durdil se Cecil. „Příliš nevzdělaný, abych znal takové zásady jako moje velectěná choť.“

„Promiň, miláčku, ale tak jsem to vůbec nemyslela.“ Eleanor pohlédla na služebnictvo, které netečně zíralo do prázdna a zároveň všechno vidělo. „Jen bych nerada zastíňovala svoji hostitelku, když naše zámožnost daleko převyšuje její i tak značný majetek.“

Když tím polichotila jeho egu, rudá barva na jeho masitých tvářích změkla; napřímil se na židli, usmířený jako chlapec, co dostal sladkost. „To jsi skutečně prozíravě uvážila, má drahá. Ano, ano, obleč si, cokoli považuješ za vhodné. Víím, jak jsi na tom s tou svou...“ Zatočil dlaní ve vzduchu. „... módou...“ Přezíravě se uchechtl.

Věděla, že mu její vkus v oblékání připadá hloupý, další banální vlastnost jeho nezázivné, ušlechtilé vychované manželky.

Tomu by muž nikdy nerozuměl.

Zvlášť ne muž jako Cecil.

Dohlížel na to, s kým se stýká, kam chodí a co dělá. Dohlížel na jídlo, které Eleanor jí, na akce, kde je hostitelkou, na poštu, kterou smí dostávat. I přes vlastní rozmařilost dohlížel na každou pŕpenci svého rozsáhlého jmění, jež procházela jejím rukama.

Dohlížel dokonce i na jedinou drahocennou hodinu, kdy mohla obden vidět jejich syna, dožíral na tu návštěvu a káral ji ostrými slovy, když měl pocit, že chlapce rozmazluje.

Při tom všem, na co Cecil v jejím životě dohlížel, jí největší bolest působil omezený čas s jejím synem, a ta palčivá touha rezonovala z její prázdné náruče do hlubin její duše.

Ovšem její oblečení, její móda - v takových věcech měla konečně možnost volby. Objednávala si oděvy, které se jí líbily, rozhodovala, kterou róbu a které odpolední šaty

si vezme, jaký účes a která kabelka se k nim bude hodit. Jakkoli Cecil to malé políčko svobody znevažoval, patřilo jenom jí.

Červen.

Už jen dva měsíce, aby tuto existenci vydržela. A pokud by lady Duxburyová umožnila Eleanor přístup ke knihám, jež jí byly zakázány, mohlo by to být docela snesitelné.